

נֵר דוֹלֵק וְשֶׁלֶג לֹוֹהֵט

סְפּוּרוֹ שֶׁל הָרֵב דָּוִד כֹּהֵן ("הַנָּזִיר")

חוֹרֶף שֶׁל סוּפֹת שְׁלָגִים בְּרוֹסִיָּה. הַכֹּל קָפוּא וּמִכָּסָה קָרָח.
כָּלֵם רוֹצִים רַק לִישֹׁן מִתַּחַת לְשִׁמִּיכַת הַפּוֹד הַחֲמָה...
אָבֵל נֶעַר אֶחָד, דָּוִד הַקָּטָן, רוֹצֶה רַק לִלְמַד עוֹד תּוֹרָה!

הַשָּׁעָה אַחַת-עֶשְׂרֵה בַּלַּיְלָה.
הַגּוֹף צוֹעֵק: "עֵיף! קָר!".

רֹאשׁוֹ שֶׁל דָּוִד צוֹנַח מִטָּה וְעֵינָיו
נֶעֱצָמוֹת...

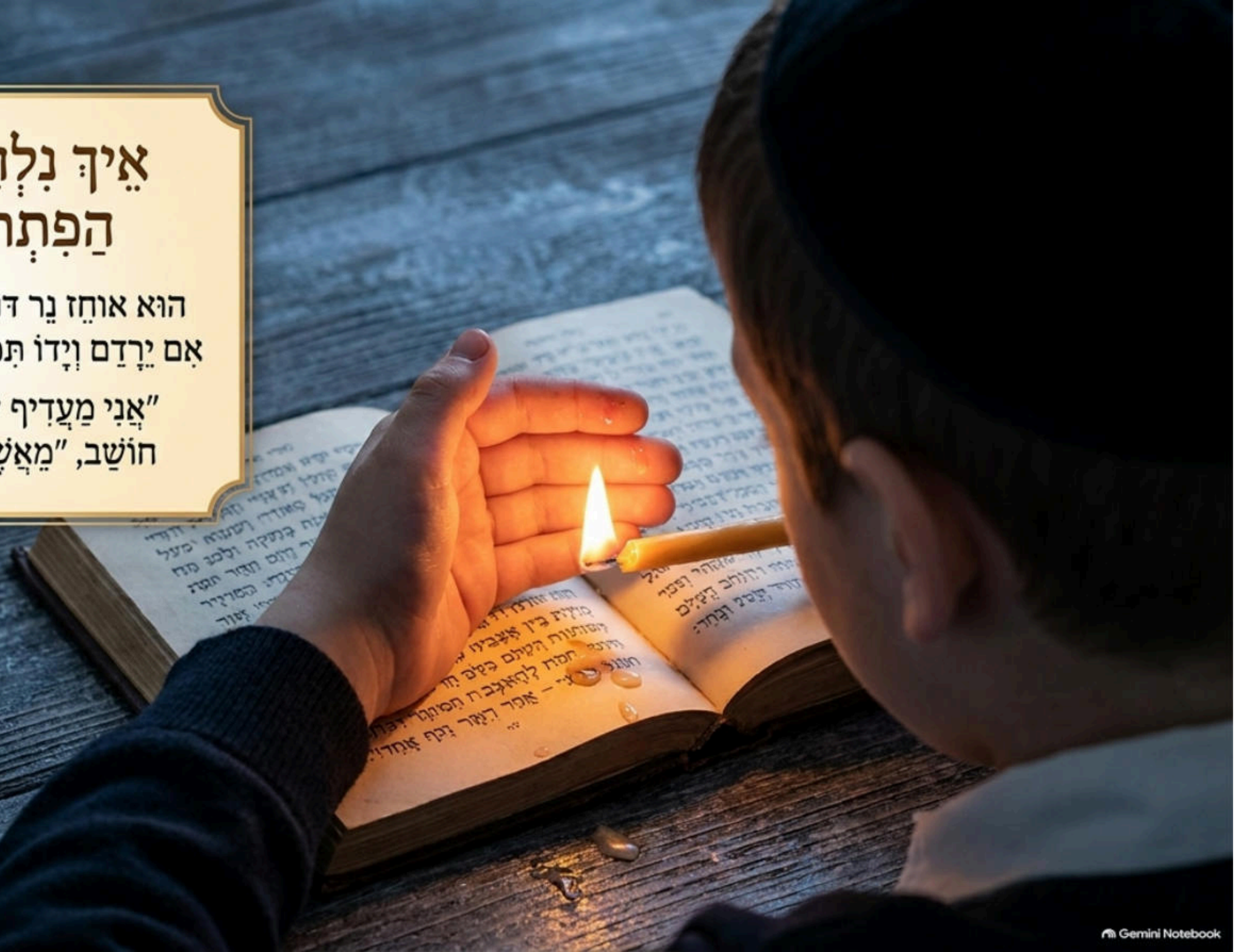
אָבֵל הוּא נִבְהָל, מִתְעוֹרֵר וְאוֹמֵר:
"אֲנִי מוֹסֵר נַפְשִׁי! לֹא מִפְּסִיק לְלַמֵּד!".

אֵיךְ נִלְחָמִים בַּשָּׁנָה? הַפְתָּרוֹן שֶׁל דָּוִד!

הוא אוֹחֵז נֵר דוֹלֵק מִמָּשׁ בֵּין אֶצְבָּעוֹתָיו.
אִם יֵרֶדֶם וַיָּדוּ תִפֹּל – הַחֶם יַעִיר אוֹתוֹ מִיָּד.

"אֲנִי מַעֲדִיף שְׁהֶאֱצַבַּע תִּכְוֶוֶה," הוּא
חוֹשֵׁב, "מֵאֲשֶׁר לְהַפְסִיד דָּף אֶחָד!"

בבקר הבא, בבית המדרש החמים, שוב השנה תוקפת.
השיעור של הרב מתחיל, אך עפעפיו של דוד שוקלים כמו ברזל.

הוא שוב מרגיש שהוא נרדם... אבל דוד לא מוותר!

הוא רץ לחוץ, מביא שני כדורי שלג קפוא, ומניח אותם תחת השלחן.
אז... הוא דורך עליהם ברגלים יחפות!
הקור עצום, והשנה נעלמת מיד. כך המח צלול ומוכן לדברי תורה!

יָלַד עִם כְּזוֹ מְמָסִירוֹת, גָּדַל
לְהִיּוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ מְאֹד.

דָּוִד עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם וְנוֹדֵר נֶדֶר לְהִיּוֹת "נָזִיר":
בְּלִי לְשִׁתּוֹת יַיִן, וּבְלִי לְגִזָּז אֶת שְׁעָרוֹ כָּלֹל.

שְׁעָרוֹ גָּדַל כְּרַעַמַּת אֲרִי עַל כְּתִפּוֹ, וְכָלֹ קִדָּשׁ לָהּ.
הוּא מוֹכֵר כָּעֵת כִּ"הָרֶב הַנָּזִיר".

אֶז קוֹרָה דָּבַר אֲיוֹם. מִלְחָמַת הַשְּׁחָרוֹר (תש"ח).

אוֹיְבִים כּוֹבְשִׁים אֶת הָעִיר הָעֲתִיקָה, וְהַכּוֹתֵל
הַמַּעֲרָבִי נִלְקַח בַּשָּׁבִי!

הַיְּהוּדִים מְגָרְשִׁים, אָסוּר לָגוּשׁת לַכּוֹתֵל, וְהַלֵּב
נֶשֶׁל הָרַב הַנָּזִיר נִשְׁבֶּר מִצַּעַר עֲמוּק.

הרב הנזיר נגש לדלת ביתו שבירושלים החדשה, מנשק למזוזה ונודר שבועה:

**"כל עוד הכתל מחזק בידי אויבים...
אני לא אצא מפתח ביתי לרחוב כלל!"**

שנה עברה, עוד חמש שנים... תשע-עשרה שנים שלמות!
הרב הנזיר לא דרך ברחוב 19 שנים!
הוא ישב סגור בחדר – לומד, מתפלל ובוכה על ירושלים.

וְאֵז...!

הָ... מְלַחֶמֶת שֵׁשֶׁת הַיָּמִים!

מֵתוֹךְ מִכְשִׁיר הַרְדִּיּוֹ בּוֹקֶעֶת הַקְּרִיָּאָה שֶׁהִרְעִידָה אֶת הָעוֹלָם:

"הַר הַבַּיִת בִּידֵינוּ! הַכּוֹתֵל בִּידֵינוּ!"

דְּמָעוֹת שֶׁל אֹר וְגִּאּוּלָּה מְצִיפּוֹת אֶת עֵינָיו שֶׁל הָרֵב.

בפעם הראשונה מזה 19 שנה,
הוא לובש את מעיל השבת ההדור
שלו... הוא מסובב את ידית
הדלת, נושם אויר עמק, ויוצא
החוץ, אל רחובותיה המוארים
של ירושלים.

הילד שעמד בשלג זכה לראות את ארץ ישראל מאירה!

הרב הנזיר נגש לכתל המערבי ששוחזר,
ומניח את ידיו הרועדות מאהבה על האבנים הזוהבות.

מְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הָרַב הַנָּזִיר:
כְּשֶׁבָּאֵמֶת רוּצִים קִדְּשָׁה, הַגּוֹף לֹא מִפְּרִיעַ!

הוא וְיֵתֵר עַל תַּעֲנוּגֵי הַשָּׁנָה שֶׁל הַגּוֹף עָבוֹר הַתּוֹרָה,
וְיֵתֵר עַל הַחֹפֶשׁ שֶׁלּוֹ לָצֵאת לְרָחוֹב, מֵרֹב אֲהָבָה לַכֶּתֶל.

וּמָה אֶתְנֹו?

מָחָר בַּבֶּקֶר, כְּנֶשֶׁה שְׁמִיכָה
חֲמָה וְקֶשֶׁה מְאֹד לָקוּם...

תִּזְכְּרוּ בְּרַגְלִים
הַיַּחֲפוֹת בִּשְׁלָג
שֶׁל הָרֵב הַנֶּזִּיר!

תִּסְפְּרוּ 1, 2, 3...
וְתִקְפְּצוּ כְּמוֹ אֲרִי מִהַמָּטָה,
לְתַפְּלָה וּלְתוֹרָה!

